

Forfatter: Mynster, Jakob Peter

Titel: BREV TIL: Rahbek, Karen Margrete FRA: Mynster, Jakob Peter (1805-05-20)

Citation: Mynster, Jakob Peter: "BREV TIL: Rahbek, Karen Margrete FRA: Mynster, Jakob Peter (1805-05-20)", i *Breve fra J.P. Mynster*, Gyldendalske Baghaudling (F. Hegel), s. 66. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001991707-000-shoot-L0019917070000041.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Breve fra J.P. Mynster

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Spiellerup, 20de May 1805.

— De meener altsaa, kiæreste Veninde! at Eensomhed er mig tjenlig, fordi „den er tjenlig for dem, som ere gode og have gjort Fremgang"? Jeg meener just, at dersom den er mig tjenlig, da er det, fordi jeg ikke noksom hører blandt disse. Den Gode kan være, hvor han skal; men den, som endnu skal gjøre megen Fremgang, før han bliver nogenledes god, maae vel være aleene for ikke at glemme, hvad han er og hvad han skulde være, og jeg burde vistnok være meget bedre, inden jeg holdt op at være eensom. Jeg troer dog ikke, det er mueligt, jeg kan blive hovmodig, da selv al Deres Forkiælelse ikke er istand til at forblinde mig nok dertil. — Skjøndt jeg vel undertiden fører et „gudeligt" og et „saligt" Liv, saa har jeg dog nok at kiæmpe imod, før mit magelige, søvnige Jeg naaer op i de Regioner; — men saa tung den Kamp end er, saa har den dog sin Løn; det Bedre gaaer klarere og kraftigere frem, jo tiere det paa nye maae sejre. Dette er mig ofte til Trøst, naar jeg finder mig selv sunken; den fuldkomne Fred har kun den Fuldkomne, og kan kun han taale. Derfor veed jeg det vel, at dn for store Utilfredsheds. 67med sig selv kun er Vantro, som om det var mueligt, at Gud skulde skjule sig for den, som oprigtigen søger ham. De vil maaskee forstaae, hvorledes et i sit Udtryk barnagtigt Indfald kunde bevæge mit heele Inderste; jeg tænkte mig nemlig forleden, at Gud sagde til mig: Kiender du mig ikke? mit Navn er Kiærlighed. — De Ord røre mig endnu, de indeholde al min Viisdom og al min Trøst. —

(Begyndelsen mangler.)

— Jeg laae med megen Fornøjelse en Tiidlang op til et Gierde, og saae ud over en viid frie Udsigt i den dejlige stille og varme Luft. Af saadanne smaae Fornøjelser har jeg dog mange; jeg skjønner ogsaa temmelig derpaa, og lever vel; thi om endog hver Dag har sin Plage, saa har igien især næsten hver Aften sin Salighed, — som ikke blot er den „idylliske" Fred, men som er en Guds Fred, og manges Gang „overgaaer al Forstand" — dog ikke Deres, thi De veed hvad jeg taler om. Imidlertid er jeg eenig med Dem, som i saa meget andet, saa ogsaa i en vis Inclination til Vinteren. Jeg troer ikke, denne kommer aleene af den Friehed for Adspredelser, som vel i Almindelighed kan være os større om Vinteren, men jeg har ogsaa enkelte Tiider om Sommeren, da jeg har vel saa meget af denne Friehed, og som dog ikke ere mig saa kiære. Jeg troer, at der heri ligger en vis Kiærlighed til Natten skjult, som nogle Mennesker have — thi Soelen er denne Verdens Fyrste og en Fader til Tummel og Uroe og jordisk Frygt, naar derimod Natten har noget moderligt Trøstende for alle Heede Hjerter, hvorfor ogsaa Novalis har skrevet Hymner til Natten, og jeg en imod Soelen, ligesom jeg ogsaa med Jubel modtager den første rette Nat, jeg igien seer efter de saa lange, lange Dage.

Ved Øhlensläger's 'Digte har jeg glædet mig overmaade over det meeste deraf, og indseer, at han har beredet mig en s. 68snakke noget Sprog; en anden Dag tilbragte jeg i Lydersløv, dog uden Spil. I Gaar havde jeg en Visite af Grev Moltkes heele Familie. — Jøvrigt befinder jeg mig vel — Gud give, at De ogsaa gjorde det — og kan til en Forandring ganske godt liide, at Himmelen i Dag er graae; thi vel vil jeg gjerne være varm, men i Gaar harmedes jeg dog lidt over Soelens „frække, vilde, ubetvungne Lue". Dette bringer mig til at tale om Oehlenschläger (det er da et forskrækkeligt langt Navn at skrive!) De seer, at jeg er saa dristig at lægge en Seddel til ham ^{*)} herinden i, da jeg ikke veed hans Adresse. — Jeg har ikke opgivet Forsættet at recensere hans Digte; men dertil skulde jeg dog viide, om jeg kan vente, at Recensionen bliver indrykket i „lærde Tidender", hvilket De vel er saa god at skaffe mig at viide fra Rahbek. Saa meget kan jeg sige Dem, at uagtet jeg vel paa nogle Steder kan see „Venne-Poesien", saa kan jeg derimod i mangfoldigt ikke andet end see ganske udmærket Poesie, for hvilket jeg vel, dersom jeg skriver derom, maae være en „Smigrepræst" imod ham.

Hils alle Deres Nærværende fra

Deres
langvejs
J. P. Mynster.